

Ὁ Ἄης—Βασίλης

Μέρος 1^ο

Ἄης-Βασίλης ἔρκεται
 Ἐπὶ τὴν Καισαρία,
 Βαστάνει τραπουλόχαρτα
 Καὶ κόβει τὴν μπασέτα.
 Βασίλη ποῦθεν ἔρκεσαι;
 Βασίλη ποῦ κοπιάζεις;
 Ἐπὶ τὲς λέσχες ἔρχομαι
 Καὶ πᾶν σὲ κάποιον σπῆτικ.
 Ὀλοῦθε βάνω σύγχυσι
 Κατάρεις καὶ βλαστήμια.
 Οἱ φαμελίτες βάνονται
 Καὶ παίζου' τὸν παρά τους,
 Κ' ἔπειτα πάνε σπῆτικα τους
 Μὲ δλάδειανες πουρνάρεις.
 Γυρεύει ἡ μάνα τοῦ ἄντρα της
 Παράδες νὰ ψουνίση,
 Κ' ἐκεῖος τῆς λέει «τοὺς ἔπαιζα
 Δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω.»
 «Κλαῖν' τὰ παιδιὰ μας γιὰ ψωμί,
 Καὶ κλαῖνε γιὰ παπούτσια».
 «Γυναῖκα μου, στὸ Διάολο
 Ἐσὺ καὶ τὰ παιδιὰ σου.
 Στὸν ἄσο τὰ ἐποντάρισα,
 Κι' ὁ Διάολος τὰ πῆρε.»
 «Ἄντρα μου, κάλιο νάθελε
 Πληρώσης τὸν τσαγγάρη,
 Καὶ τὴ φτωχὴ τὴ βγάλα μας
 Ποῦ δίνει τοῦ παιδιοῦ σου
 Ἔμερα καὶ νύχτα ὀλοχρονίς
 Τὸ αἷμα τῆς καρδιάς της.»
 «Νὰ πᾶς καὶ σὺ καὶ ἡ βγάλα σου
 Κι' ἀκόμη κι' ὁ Ἄης-Βασίλης.
 Ἄσ'τε, γιατί μοῦ ἔρκεται
 Νὰ κόψω τὸ λαιμὸ μου.
 Νὰ σπάσω μ' ἓνα σῆδερο
 Τὸ διαλοκέφαλό μου.
 Μὰ ὅλοι οἱ ποῦντοι στὸ ὕστερο
 Νὰ μῶρτουνε ὅλοι τέρτσου! . . .
 Κι' ὁ Ἄσος τέρτσος! . . . Βάλτεμου
 Κ' ἐμένα νὰ δειπνήσω.»
 «Ἄντρα μου, ἀπ' ὅ,τι μοῦφερες
 Πάρε καὶ σὺ καὶ φάε,
 Τὰ μαῦρα τὰ παιδικιά μας
 Ἐπέσανε κλαμένα,
 Καὶ πεινασμένα, καὶ ἄδειπνα,
 Προσμένοντα ἐσένι . . .
 Ἄς ἦθε' σὲ προσμένουνε
 Τὰ μαῦρα γιὰ νὰ φάνε . . .
 Ἐσὺ κλεισμένος ἦσουνε
 Κ' ἔπαιζες τὸν παρά τους! . . .

Καλὰ τόνε γιορτιάζουμε
 Τὸν Ἄη-Βασίλη ἐφέτο,
 Χωρὶς ψωμί, χωρὶς κρασί,
 Χωρὶς παρὰ στὸ σπῆτικ! . . .
 «Σύρε κ' ἐσὺ στὸ Διάβολο,
 Γιατὶ ἂ δὲν ἔπᾶς σὲ στέλνω.
 Πιάνω τὸ ξύλο, κ' ἔρχομαι
 Καὶ σὲ μαλιοστουπίζω—
 Κακὸ χρόν' νάχετε ὅλοι σας,
 Καὶ σεῖς κι' ὁ Ἄης-Βασίλης—

Μέρος 2^ο

Βασίλη, πῶς σ' ἐκάμανε
 Οἱ χριστιανοὶ τσ' ἡμέρας!
 Καὶ πῶς σ' ἐκαταντήσανε
 Καὶ πῶς σὲ προσκυνοῦνε!
 Δὲν εἶσαι πλιὸ στὰ μάτια τους
 Ἐκεῖος ὁ Ἄης-Βασίλης,
 Ὅπου ἔκανε κ' ἐτρέμανε
 Οἱ Βασιλεῖς ἐμπρός του—
 Μὴν' εἶσαι ἓνας μεθύστακας,
 Λιχούτσικος, χαρτοπαίχτης!
 Βασίλη, πῶς σ' ἐκάμανε
 Οἱ χριστιανοὶ τοῦ Διαόλου!
 Νῆθε' τὸ ζέρης τότεις
 Ποῦ ἐδίδασκες τὸν κόσμον!
 Βασίλη μεταγύρισε
 Στὸν κόσμον πάλι τώρα,
 Νὰ ἰδῆς γιὰ ποιὸς ἐκρίπιαζεις,
 Γιὰ ποιὸς ἐτυραννιόσουν! . . .
 Ἐλα νὰ ἰδῆς τὸ θρησκευμα
 Τὸ ἠθικὸ, τὸ θεῖο,
 Πῶς τὸ ἐκαταντήσανε
 Οἱ Χριστιανοὶ τοῦ Διαόλου!
 Τῶχουνε γιὰ ξεφάντωμα
 Ἰδέε, καὶ πιστεψέ το.
 Ἐσένα σὲ γιορτιάζουνε
 Μὲ Φαραὼ, μπασέτα,
 Δεῖπνα, φαγιά, γλυκίσματα,
 Μεθύσια, καὶ βλαστήμεις,
 Καὶ μὲ τὰ ξυλοπαίγνιδα
 Ποῦ δίδουν τῶν παιδιῶνε!
 Ἐρχονται καὶ στὴν ἐκκλησιά,
 Μὰ ποιὸς στὴ λειτουργία
 Προσέχει σ' ὅ,τι γένεται; . . .
 Πάνε γιὰ τὸ συνήθειο.
 Γιὰ νὰ περνοῦν τὴν ὥρα τους.
 Γιὰ νὰ ἰδωθοῦν ἀντάμα. . . .
 Βασίλη, πῶς σ' ἐκάμανε
 Οἱ χριστιανοὶ τσ' ἡμέρας! . . .

A. A

Ἐπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.